

Florence Hinckel

titkok.com

Florence Hinckel

titkok.com

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Lányomnak, Lucie-nek.

Egy zseniális ötlet

Aznap délután a suliudvaron elkiáltom magam:

– Várjatok, ne mozduljatok!

Előveszem a telefonomat, és megállok a barátnőim előtt, akik a menzához vezető lépcsőn ülnek.

– Gyerünk, csíííz!

– Nagy mosolyt Monának! – kiált fel Alice kancsalítva, hogy megnevettesen minket.

Alexia számárfület mutat Justine-nek, Soizic kinyújtja a nyelvét, Dounia hatalmasra tátja a száját, Soléa, Marina és Zoé úgy pózolnak, mint a sztárok... És kész is az évszázad fotója! Miután elkészült, leülök Margot mellé, aki Soizickal együtt a legjobb barátnőm.

Margot a térdére támasztja könyökét, állát pedig a kezébe, majd felsóhajt.

– Soha nem találjátok ki, mi történt – jelenti ki jó hangosan, hogy mindenki hallja.

– Mi? – kérdezzük kilencen kórusban.

– Azt hiszem, a szüleim el fognak válni.

– Ugyan már! – feleli Soléa. – Ezt már vagy ötvenszer hallottuk tőled sulikezds óta. Mindig kibékülnek.

– Szerintem most tényleg. Állati hangosan veszekedtek tegnap este, és anya nem akarta, hogy apa vele aludjon. Amikor ma reggel felkeltem, apa a kanapén feküdt...

– Tudod, a szülők totál kiszámíthatatlanok. Képtelenség megérteni őket! Az is elképzelhető, hogy estére megint irtóra szerelmesek lesznek egymásba – próbálom Margot-t vigasztalni.

Nils ekkor szól közbe. Ő az egyetlen olyan fiú az osztályból, aki mer lányokkal lógni. Ráadásul tök jó fej.

– Meg aztán, ha nem is békülnek ki a szüleid, az se olyan vészes – jegyzi meg. – Az én szüleim is elváltak, és nem haltam bele. Ráadásul egy csomó előnye is van a dolognak!

Margot megereszt felénk egy halvány mosolyt.

– Köszönöm... Annyira jó, hogy vannak az embernek barátai! Már attól jobban érzem magam, hogy megbeszéltem veletek.

Ebben a pillanatban valami motoszkálni kezd a fejemben. Egy gondolatbaba van megszületőben...

– Gyertünk, mindenki mesélje el a gondjait! – kiáltok fel. – Talán ettől nem fognak megoldódni, de mindenki jobban érzi majd magát, nem?

A felvetésem sutyorgás- és mormogáshullámot indít el. Alexia szólal meg elsőként, elmeséli, milyen szomorú, mert elpusztult a hörcsöge. Zoé a nagypapájáról beszél, aki szintén meghalt. Alice féltéken bevallja, zavarja, hogy a szülei idősebbek, mint a többségünknek. Dounia elmondja, mennyire fél, hogy rossz jegyet kap. Marina és Soléa arról panaszkodik, hogy a suliban a nagyobbak úgy kezelik őket, mintha dedósok lennének. Végül Nils is megszólal:

– Nekem is lenne mesélnivalóm, de...

Ránk mutat.

– Mire gondolsz? – kérdezi Gabou.

– Mindent meghallgatunk, tudod! – kiált fel Marina.

– Én megértem – ismeri be Soléa. – Én sem merek előtetek beszélni.

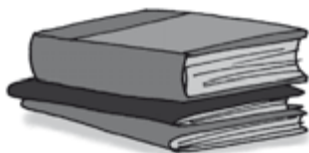
Dounia Marinához hajol, és odasúgja neki:

– Igaz, például én se merném soha elmesélni, hogy...

Hangosan röhögcsélnék, úgyhogy nem értem a folytatást.

– Ez teljesen normális – válaszol hangosan Zoé. – Egy csomó problémánk elég bizalmas jellegű... vagy kínos. Szóval nem akarjuk, hogy mindenki tudjon a titkainkról!

A csengő jelzi, hogy vége a szünetnek, és ekkor hirtelen egy ötlet lobban fel, és kezd egyre élénkebben vibrálni a fejében. Tádám, végre egészen testet öltött a szuper ötletem!

Egy hiperzseniális ötlet miatt persze még ugyanúgy a nyakunkon kell tartani a fejünket, és oda kéne figyelni főciórán. David tanárnő népességi kérdésekről beszél egy rakás összehasonlításra váró számadattal. Komolyan megpróbálok koncentrálni, de túlságosan izgatott vagyok attól, ami a fejemben jár. Egyszeriben kételyeim támadnak. És ha az ötletem mégsem olyan zseniális? Elhatározom, hogy Soizicnál puhatolózom, hogy kiderítsem. Odahajlok hozzá, és odasúgom neki:

– Emlékszel, mit csináltunk a múlt héten, amikor nálad aludtam?

A pillantása felderül.

– Amikor cukrot eszegéltünk a sötétben, azt, amit korábban az íróasztalom fiókjába dugtam el? – kérdezi.

Nem ismerek mást, aki annyira imádná enni, mint Soizic!

Azt szeretem benne, hogy az életet is ugyanúgy habzsolja, mint egy csodálatos, tejszínhabos csokitortát, amit színes cukorkával díszítettek. Meg fincsi ostryarudakkal.

– Nem, hanem mielőtt lekapcsoltuk a lámpát, emlékezz vissza.

Soizic egy kicsit rágcsálja a tolla végét, majd halkán felkiált, nehogy a tanár meghallja.

– Á, igen, a *Cool Magazint* olvastunk, és szuper jól szórakoztunk!

– És azon belül melyik rovatot?

– Ööö... az olvasói leveleket?

– Igen!

– Lányok, csend legyen!

Soizic elvörösödik, én pedig a tankönyvembe temetkezem. De két perccel később odanyújtok neki egy papírfecnit. Ez áll rajta:

Mit szeretsz az olvasói levelekben?

Firkant rá néhány szót, majd visszaadja.

Annyira érdekes mások problémáiról olvasni! És segíthet is.

Én is pont így gondolom. Elmosolyodom, és még egyet kérdezek:

Írtál már a Cool Magazinnak?

Soha nem árulnám el, ha igen!

Hatalmas szemeket mereszttek rá, a pillantásom ezt mondja: *Na ne, te komolyan írtál nekik?* A levelek többsége névtelen vagy álnévvel írták alá, szóval lehetetlen kideríteni, hogy a legjobb barátnőnk küldte-e be valamelyiket! De Soizic hevesen megrázza a fejét.

– Dehogy, soha nem írtam nekik, mit gondolsz?! – suttogja.

– Tudod, az se lenne szégyen.

– Soizic, Mona, ez az utolsó figyelmeztetés! – reccsen ránk a tanár.

Diszkréten összemosolygunk. Most már biztos vagyok benne, hogy az ötletem zseniális. És hasznos. Pár pillanattal később kis híján felpattanok, amikor a tolltartóm rezegni kezd. Még jó, hogy le van némítva a telefonom! Úgy csinállok, mintha egy tollat keresnék, és elolvasom az SMS-t:

Több komolyságot, lányok! lol

Margot írta, rögtön meg is keresem a tekintetemmel. Szerecsére sosem szomorkodik túl sokáig. Két sorral előttünk ül, és a győzelem jelét mutatja a háta mögött. Soizickal alig bírjuk visszatartani a röhögést, de végül sikerül Kína különböző régióinak népsűrűségére összpontosítanunk – beleértve Belső-Mongóliát is.

Titkok mindenkinek

Bizonyára mindenki majd meghal már a kíváncsiságtól, hogy mi is az én zseniális ötletem. Nem kell tovább nyálat csorgatni... Figyelem... Elkészülni...

Létrehozok egy internetes oldalt, ahol mindenki megszathatja a titkait.

Hát nem szuper? Az oldalon szabadon beszélhetünk majd a problémáinkról. Pénteken jött az ötlet, szombaton pedig már mindent meg is teszek, hogy átültessem a gyakorlatba.

Kora reggel, miután felöltöztem, anya dolgozószobája felé veszem az irányt. Egy emelettel lejjebb van, mint az én szobám. A házuk kétemeletes, és olyan keskeny, mintha egy normál méretű házat középen kettévágtak volna. Középen van egy csigalépcső, akörül pedig a szobák.

Hallom, hogy halkán megy a tévé. A hétéves húgom, Lisa a földszinten van, gondolom, még pizsiben, és rajzfilmeket bámul. Apa elment bevásárolni, és ilyen esetekben a tévé kiváló bébiszitternek bizonyul, mert anya meg nem képes leállni a munkával.

Anya műkritikus egy sznoboknak való művészeti magazinnál – legalábbis apa így szokott gúnyolódni, mert szerinte az újság néha túl komolyan veszi magát. De anya nem sértődik meg ezen. A munkaideje felében itthon dolgozik, ami jó is meg rossz is egyszerre.

Jó, mert sokszor itt van, amikor szükségem van rá, meg hát nagyon szeretem is érezni a közelségét.

A rossz pedig az, hogy néha túlságosan is a sarkamban van: „Mona, összepakoltál a szobádban? Mona, megcsináltad a leckédet?” De persze imádom, és nagyon szépnek is tartom.

Szeretném, ha hasonlítanék rá, ha nagy leszek, még ha egyelőre nem is látszik erre sok esély. Szinte semmi közös nincs bennünk. Anya szőke, én meg barna vagyok. Ő nagyon vékony, én meg nem annyira, még ha kövérnek azért messze nem lehet mondani. Anyának fekete a szeme, nekem pedig világoskék.

Ő persze bizonygatja, hogy szép vagyok, de hát mégis mit vártok: az anyukám! Sosem lehetünk biztosak abban, hogy a szüleink nem elfogultak-e velünk. Időnként megkérdeszem anyától, hogy *igazából* milyennek talál, és várom, hogy őszintén válaszoljon. Bármi is a válasz, sosem hiszem el neki, és mindig nyafogok:

– Csak azért mondd ezt, mert az anyukám vagy! Légyszi, mondd meg az igazat!

– De esküszöm, Mona, ez az igazság, csodálatos vagy! Most komolyan, hogy higgyek neki?

De térjünk vissza a szombat reggelhez.

Megpróbálok diszkrét lenni. Anya nem szereti, ha munka közben zavarják. A dolgozószobája a házunk legszűkebb helyisége, viszont egy üvegajtónak köszönhetően nagyon világos. Anya rögtön észrevesz, amint megjelenek az ajtóban, pedig egészen picire próbálok összehúzni magam.

– Mona Fontaine, mit óhajt? – kérdezi erős, ünnepélyes hangon, szemét továbbra is a képernyőre szegezve.

Belemegyek a játékba.

– Drága anyám, magánkihallgatást szeretnék kérni.

– Milyen okból, ha szabad kérdezni?

– Az ön leányának, drága anyám, segítségre van szüksége, hogy kivitelezzen egy zseniálisnál is zseniálisabb ötletet. Kétségkívül ez az évszázad ötlete.

– Nocsak, nocsak...

Anya végre felém fordítja az arcát, és egy kis mosolyt küld felém.

– Rajta, magyarázd el, Mona!

Rögtön felegyenesedem, majd lehuppanok a mellette lévő kis ülőkére, és mindent elmagyarázok neki.

Miután befejeztem, anya pár másodpercig gondolkodik, majd ítéletet hirdet:

– Kitűnő ötletnek tartom.

– Juhú!

– De remélem, nem fog túlnőni rajtad.

– Ne aggódj, erős vagyok.

– Igaz, majdnem elfelejtettem!

– És... segítesz nekem?

– Persze, drágám. Akár most rögtön el is kezdhethük, ha akarod. Internetes oldalt nagyon könnyű létrehozni, már csináltam egyet egy online művészeti magazin számára. Neked viszont inkább egy fórum kéne. Az se nehéz. Van már elképzelésed arról, hogy nézzen ki?

– Persze! És plakátok is kellenének, hogy mások is értesüljenek róla...

– Te aztán gyorsan belejöttél! Az újságnál le is tudom majd fénymásolni. Hétfőn úgyis be kell mennem egy megbeszélésre.

Anya nyakába ugrom, és puszikkal árasztom el. Tényleg, de tényleg nekem van a legszuperebb anyukám a világon!

Vasárnap anya segít a fórum létrehozásában. Vele csakugyan gyerekjáték megcsinálni. Hétfőn egész nap égek a türelmetlenségtől. Este anya egy rakás fénymásolattal tér haza. Csúcs!

Kedden, mielőtt suliba indulnék, elkiáltom magam:

- Szia, anya, este találkozunk!
- Szia, drágám! Vigyázzatok a macskával!
- Fogom! – kiált fel Lisa.

Góliát már többször megszökött. Amikor a mi kis szőrgombócunk hozzánk került, viccesnek találtam, hogy egy óriásról nevezzük el.

Az emberek mindig nevetésben törnek ki, amikor megtudják, hogy az, akit mi Góliátnak hívunk, valójában egy cuki kis állat.

Cuki, de szeret meglógni.

Lisa jelenik meg a lépcső tetején, az első emeleten. Még hálóingben van, mert ő fél órával később indul suliba, mint én. Szőke, fürtös haja kócosan meredezik a fején. A szája körül csupa maszat a Nutellától. Vékony kis karjaival szorosan tartja Góliátot.

- Azért ne fojtsd meg.
- Nem fojtom meg! – tiltakozik.

Soha semmit nem lehet neki mondani. Látom, hogy Góliát miákolva kapálózik, de vállat vonok, és kimegyek az ajtón.

Kint csodás, napos idő van. Beszívom a tengeri levegőt, és elkanyarodom balra, a suli irányába. Olyan szerencsés vagyok, hogy csak öt percet kell sétálnom, és már ott is vagyok.

Nagyon szeretem ezt az utat, közben nézhetem, ahogy a halászok válogatják a hálók tartalmát, néha felmutatva egy-egy hatalmas kardhalat.

Ma annyira boldognak érzem magam, hogy odahajlok egy halhoz, és a kopoltyújába suttogom:

– Akarsz hallani egy titkot? Az élet szép!

Aztán rájövök, hogy a vallomást egy ördöghalnak tettem, ami nemrég sajnos már kilehelte a lelkét, de ez sem csorbítja a jókedvemet.

Csatlakozzatok fel!

A kikötőtől pár utcára, a sulis magas kerítése előtt diákok beszélgetnek csoportokba verődve. Mások lökdösődnek, kiabálnak, vagy épp csendesen bandukolnak, táskájuk súlya alatt görnyedezve.

Besietek az udvarra, azt nézem, hol lehet Soizic és Margot. Gyorsan megtalálom őket. Nem nehéz, Soizic haja ugyanis már messziről világít. Lángvörös haja van, a bőre pedig tejfehér, és szeplők pettyezik, amiket ő legszívesebben eltüntetne. Én viszont szépnek találom. Hogy elhalványítsa őket, lefőzött petrezselyem levéllel szokta minden este kengetni az arcát és az orrát.

Margot-nak világosbarna, félhosszú Kleopátra-frizurája van. Mivel nagyon egyenes a haja, tökéletes az esése. Cso-da klassz. Az én hajam minden irányba szétáll, ezért nekem

szigorúan tilos az ilyen fazon, hacsak nem akarok állandóan úgy kinézni, mint aki most kelt fel az ágyból.

– Helló, lányok! – köszönök oda a barátnőimnek. – Segítenetek kell!

– Miben? – kérdezi Soizic.

Válaszképpen kiveszem a piros dossziét a táskámból. Magammal húzom őket a tornaterem mögötti lépcsőre, és előveszem a plakátot, amit a hétvégén kreáltam, és amit anya tegnap húsz példányban lefénymásolt. Soizicnak és Margotnak is a kezébe nyomok egyet-egyet.

Nem mersz beszélni a legbensőbb titkaidról?

Vannak köztük bevallhatatlanok,

szomorúak, fájdalmasak...

vagy épp szuper érdekesek?

Azért mégis szükséged lenne tanácsra?

Vagy legalább arra, hogy meghallgassanak?

(Na jó, elolvassanak.)

NE KERESS TOVÁBB!

Menj fel a titkok.com oldalra, ahol kiöntheted a szíved.

Szigorúan csak hatodikosoknak fenntartva!!!

– Titkok.com? Az meg mi? – kérdezi Margot.

– Egy honlap! Vagy inkább egy fórum. Én csináltam, anya segítségével.

– Húha... de... hogyhogy... – hebegi Soizic.

– Zseniális ötlet! – rikkantja Margot. – És mindenhova ki akarod ragasztani a plakátokat a suliban?

– Pontosan – felelem.
– Azt hiszem, előbb engedélyt kell kérni rá az igazgatótól.
– Anya is ezt mondta. Szerinte az igazgatónak nem lesz kifogása ellene, sőt. Megkeressük, aztán segítetek kiragasztani?
A barátnőim ugrálnak örömben. Feltételezem, hogy ez igent jelent! Mivel még van idő a becsöngetésig, az igazgatói iroda felé vesszük az irányt. Cardinal bácsi rögtön fogad is minket.

Kicsit meg vagyunk szeppenve ettől a látogatástól, az igazgató ugyanis nem tűnik túl barátságosnak a kopasz feje (ami úgy fest, mint egy tojás) és a hatalmas, kör alakú pápaszeme miatt. Mindezekhez még zsémbes modor is társul, én mégis mindig szimpatikusnak találtam. Gyanítom, hogy csak azért választott olyan szemüveget, amitől szigorúnak látszik, hogy leplezze, valójában nem is az. Az irodájába érve, amilyen érthetően csak tudom, előadom neki a tervet. Úgy hiszem, egyetlen szónál sem bicsaklott meg a nyelvem.

Cardinal igazgató úr az elején kételkedő arcot vág, a homlokát ráncolja.

– Minden bizonnyal lesznek olyan tanulók, akik a ti károtkra próbálnak majd szórakozni. És olyanok is, akik provokálni fognak – mondja. Erre nem is gondoltam... Azt

tanácsolja, hogy moderáljuk a hozzászólásokat. Ez azt jelenti, hogy először el kell fogadnunk őket ahhoz, hogy megjelenjenek az oldalon. Hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba, felteszem neki a kérdést:

– Akkor tehát bele tetszik egyezni?

Az orra elé tolok egy plakátot, hogy elolvashassa.

– Hmm... Attól tartok, nem tudok mit felhozni ellene. De vigyázat!

Összerezzentünk.

– Ahhoz viszont ragaszkodom, hogy egy külső személy figyelemmel kísérje, mi történik a fórumon.

– Igen?

– Igen. Ha ezeket a plakátokat kiteszitek az iskola területén, abban az én felelősségem is benne van. Érthetőbben: ez azt jelenti, ha bármilyen probléma merülne fel, én leszek a felelős.

Olyan komoly és cinkossággal áthatott arckifejezést öltünk fel, akár Don Vito Corleone a *Keresztapában*. Én ugyan nem láttam még a filmet, de apa imádja, és egész jeleneteket képes eljátszani belőle. Így kicsit olyan, mintha már én magam is láttam volna.

– Pinvert nénit, a könyvtárost fogom megbízni azzal, hogy moderálja és ellenőrizze a fórumot – folytatja az igazgató.

– Ha ő úgy találja, hogy az oldal túllép egy bizonyos határt, kérni fogom, hogy töröljétek. Még valami: előre kössétek ki, hogy mindenki tisztességes helyesírással, ne pedig SMS-nyelven írja az üzeneteket, rendben?

– Rendben – felelem. – Mi csak azt szeretnénk, hogy mindenki megoszthassa a gondjait, és hogy a többiek hozzászólhassanak. És ha úgy gondoljuk, hogy egy tanács nem jó, nem engedjük megjelenni az oldalon.

– Ez hatalmas felelősség, lányok – ingatja a fejét az igazgató. – Lehet, hogy nehéz lesz megítélni, hogy egy tanács jó-e vagy sem. Pinvert néni majd segít nektek meghúzni a határt.

Beleegyezésképpen bólintunk. Az igazgató kurta mosolyt villant ránk.

– Remek! Kiragaszthatjátok a plakátokat az iskolában. – zárja le a beszélgetést.

Mindháromunkból rövid üdvrivalgás tör elő. Megköszönjük a segítséget Cardinal bácsinak, aki feláll, hogy kiengedjen minket. Aztán megbeszéljük, hogy a következő szünetben kezdjük el a plakátolást. Most már nincs időnk rá, becsöngettek az első órára.

A kétórás francia alatt mintha tűkön ülnénk. Aztán celluxszal felszerelkezve belevágunk a plakátok kiragasztásába a többiek kíváncsi, lelkes, vagy épp gúnyos és megvető pillantásától kísérve. Főként a nagyobbak választják az utóbbi két opciót. De mi csak megvonjuk a vállunkat, vagy közöljük velük, hogy a honlapunk úgysem nekik szól.

Amikor befejeztük, Margot-val és Soizickal kimegyünk a suliuvarra, és gratulálunk egymásnak, hogy beindítottuk a *hatodikos power*! Azok kedvéért, akik bénák *in english*: a hatodikos erőt!

– Szerinted már estére posztolnak ki titkot? – kérdezi türelmetlenül Gabou.

– Menj fel az oldalra, és megtudod!

– Tényleg zseniális ez az ötlet – teszi hozzá.

Amitől nagyon büszkének érzem magam.

Fél négykor végzek a suliban. Marinával és Zoéval egy darabig együtt megyünk, ahogy gyakran szoktunk. Megálunk a boltnál, hogy vegyünk robbanós cukorkát. Amikor szopogatjuk, olyan, mintha tűzijáték lenne a szánkban! Szuper jó, de ettől persze még farkaséhes vagyok, amikor hazaérek, mivel nem túl tápláló. Mostanában amúgy is állandóan éhes vagyok. Néha annyira, hogy szó szerint kétrét görnyedek. Anya szerint túlzok, de esküszöm, hogy nem! Az éhség tizenegy és fél évesen nem tréfadolog, de nem ám! Tessék, máris itt egy téma, aminek helye lenne a titkok.com-on.

Úgyhogy, amint hazaérek, berontok a konyhába.

Amint épp egy csomag vajas kekszet tömök magamba, amit tejsze mártogatok, kipillantok az ablakon, és látom, hogy anya kint van a teraszon. A szél feltámadt, hallani lehet, ahogy a kikötőben összekoccannak a hajók árbócai. Anya épp a tiszta ruhákat szedi le a szárítóról. A piros gyapjúkardigánjába burkolózott, a haját meg összefogta egy csattal,

hogya ne verdesse az arcát. Kinyitom az üvegezett ajtót, és beállok az ajtómélyedésbe.

– Szia anya, hogy vagy?

– Jól, és te, kicsim? Huh, menj be gyorsan, szörnyen fúj a szél...

Mindketten leülünk, és elkezdjük összehajtogatni a ruhákat. Mivel totál béna vagyok ebben a műveletben, csak a nadrágokkal foglalkozom, ami szerintem még mindig a legkönnyebb. Elmesélem a napomat, és anya is mesél egy kicsit a sajátjáról.

– De gyönyörű! – kiáltok fel elragadtatva, ahogy a kezembe akad az egyik csipkés melltartója.

– Ugye? – feleli. – Ez az egyik előnye annak, hogy nők vagyunk: ilyen szép dolgokat viselhetünk... Ha már ruhákról van szó: itt az ideje, hogy a te gardróbodat is felfrissítsük, mielőtt beköszönt a nyár. Olyan nagyot nőttél!

– Igen, főleg szélességben... – mutatok zavart mosollyal a mellemre.

Anya felkel, hogy pusztit adjon a homlokomra.

– Olyan büszke vagyok, hogy az én kislányom nagylány lesz!

– Jaj, ne...

– Ne zsörtölődj, komolyan mondom. Holnap délután elmegyünk vásárolni, oké? Hoppá, indulnom kell a húgodért!

Miközben anya a cipőjét húzza, én elhatározom, hogy felmegyek a titkok.com-ra. Becsapódik a bejárati ajtó. Bemegek anya dolgozószobájába, és beütöm a jól ismert jelszót. Csakhogy ezúttal nem működik. A csudába, megváltoztatta!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Meg kell várnom, míg visszaér, hogy felmehessek a netre...
Mindenesetre úgyis mindjárt kezdődik a táncórám. És szükségem is van rá, hogy kieressem a gőzt. Tánc nélkül felrobannék!